

kişi civarındaki âsi kuvvetler, Dorucan Ahmed'in öncülüğünde Edirne'ye doğru harekete geçti. II. Mustafa ise Edirne'de bir yandan savunma tedbirleri alırken bir yandan da yeni hükümet teşkilıyla meşguldü. İstanbul'dan yola çıkanlar Silivri'ye gelince II. Mustafa'nın küçük kardeşi Ahmed'i tahta geçirmeye karar verdiler. Bunun üzerine II. Mustafa Edirne'deki birlikleri Çakırcı Hasan Paşa kumandasında Çorlu'ya sevketti. Ancak Hasan Paşa İstanbul kuvvetleriyle çarpışmadan geri çekildi. Serasker olarak tayin edilen Sadrazam Râmi Mehmed Paşa ise Havsa civarında İstanbul kuvvetlerine karşı siperler hazırlamakla meşguldü. Daha sonra askere cesaret vermek düşüncesiyle II. Mustafa'yı da buraya getirtti. Böylece Osmanlı ordusu İstanbul ve Edirne kuvvetleri diye ikiye ayrılmış oldu. Fakat kısa süre içinde Edirne kuvvetlerinin İstanbul'dan gelenlerle birleşmesi üzerine bu ikilik ortadan kalktı. II. Mustafa da tahtı kardeşi III. Ahmed'e bırakmak zorunda kaldı. Bunun üzerine başta Sadrazam Râmi Mehmed Paşa olmak üzere öteki hükümet erkânı kaçarak her biri bir yere gizlendi.

Bu arada kaçmaya çalışan Feyzullah Efendi Pravadi'de yakalanarak yarı çıplak bir halde Edirne'ye getirilip büyük hakaret ve işkencelere uğradıktan sonra katledildi (bk. FEYZULLAH EFENDİ, Seyid). Oğlu Fethullah Efendi de İstanbul'da öldürüldü. Öteki evlâtları ve akrabaları ise bir süre Yedikule Zindanı'na konuldu, daha sonra da Kıbrıs'a sürüldü.

Bu olaydan sonra Edirne'de tahta çıkan III. Ahmed İstanbul'a dönmüş ve bundan böyle hiçbir Osmanlı padişahı İstanbul'u uzun süre terk edip Edirne'de oturmamıştır. Yeni padişahın ilk zamanlarında devlet yönetiminde söz sahibi olan âsiler bir süre sonra bertaraf edilmişler, III. Ahmed ve etrafındakiler duruma hâkim olmuşlardır.

İstanbul'dan kalkan bir ihtilâl ordusunun Edirne'de bulunan Sultan II. Mustafa'yı tahtından indirmesiyle sonuçlandığı için Osmanlı tarihlerinde Edirne Vak'ası adı verilen bu olaya Feyzullah Efendi Vak'ası da denir. Nitekim tarihçi Naîmâ, şeyhülislâmın olaydaki rolünün büyüklüğünden dolayı vak'a ile ilgili olarak kaleme aldığı müstakil risâlesine bu adı vermiştir. Doğrudan doğruya Edirne Vak'ası'nı anlatan daha ayrıntılı eserlerden biri de Şefik Mehmed Efendi tarafından yazılmıştır. Diğer bir müstakil eseri ise Ahmed Hasib Efendi kaleme al-

mıştır. Aslında *Hadikatü'l-vüzerâ'*ya zeyil olarak yazılan *Ravzatü'l-küberâ'* adlı bu eserde doğrudan doğruya Edirne Vak'ası anlatılmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

- BA, MD, nr. 113, s. 41; nr. 114, s. 231, 250-251; BA, KK, Başmuhasebe Defteri, nr. 2322, s. 85-91; Şefik Mehmed, *Şefiknâme*, İstanbul 1282; Naîmâ, *Tarih*, VI, 2-58; Silâhdar, *Nusret-nâme*, II, 140 vd.; D. Kantemir, *Osmanlı İmparatorluğunun Yükseliş ve Çöküş Tarihi* (trc. Özdemir Çobanoğlu), Ankara 1980, III, 304-316, 493-496; Şeyhî, *Vekâyiü'l-fuzalâ*, II-III, bk. İndeks; Râsid, *Tarih*, II, 571-575; III, 7 vd.; Ahmed Hasib Efendi, *Ravzatü'l-küberâ'*, İÜ Ktp., TY, nr. 85; *Anonim Osmanlı Tarihi*, Berlin Devlet Kütüphanesi, nr. Hs. 216, vr. 234^b vd.; Hammer, *HEO*, XIII, 112 vd.; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, IV/1, s. 15-45; Danışmend, *Kronoloji*, III, 487-489; *Edirne Vak'ası: Das Ereignis von Edirne* (nşr. H. Baum), Freiburg 1970; Abdülkadir Özcan, *Defterdar Sarı Mehmed Paşa-Zübde-i Vekâyiât Tahlil ve Metin* (doktora tezi, 1979), İÜ Ed.Fak., Tarih Seminer Kitaplığı, nr. 3276, tür.yer.; a.mlf., "Defterdar Sarı Mehmed Paşa'nın Mâlî Bazı Görüş ve Faaliyetleri", *GDAAD*, sy. 10-11 (1983), s. 245-248; Ömer Aziz, *Edirne Vak'ası* (lisans tezi, 1930), İÜ Ed.Fak. Ktp., nr. 938; Rifa'at Ali Abou-el-Haj, *The 1703 Rebellion and the Structure of Ottoman Politics*, İstanbul 1984; Hrand D. Andreasyan, "Balath Georg'a Göre Edirne Vak'ası", *TD* (1960), sy. 15, s. 47-64; Orhan F. Köprülü, "Feyzullah Efendi", *İA*, IV, 595-600; *TA*, XIV, 356-358.



ABDÜLKADİR ÖZCAN

EDİRNEKAPI CAMİİ ve KÜLLİYESİ

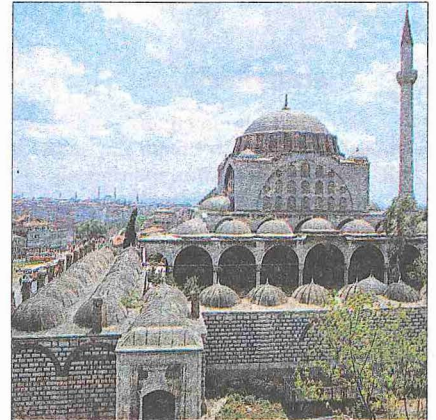
İstanbul Edirnekapı'da
Mihrimah Sultan adına
XVI. yüzyılda
Mimar Sinan tarafından
yapılan külliye.

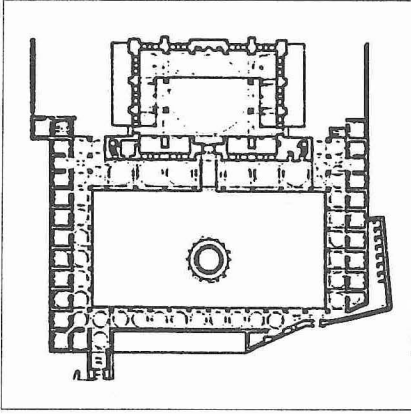
Cami, medrese, bir çift hamam, çok sayıda dükkândan meydana gelen bir çarşı (arasta), sıbyan mektebi, çeşme ve türbeden ibaret olup sur içindeki en yüksek yer olan Edirnekapı'nın iç tarafında hemen surların yakınında bulunmaktadır. İnşa tarihini veren bir kitâbesi olmadığından genellikle mimari özelliklerinden hareketle tarihlendirilmesine çalışılmıştır. Yapının, Kanûnî Sultan Süleyman'ın kızı olan Mihrimah Sultan için Mimar Sinan tarafından inşa edildiği çeşitli tezkiyelerdeki kayıtlardan öğrenilmektedir. Caminin yerinde evvelce Aziz loannes veya Georgios adına bir kilise bulunduğu yolundaki iddia ise bir esasa dayanmaz.

İbrahim Hakkı Konyalı tarafından Ankara'da Vakıflar Genel Müdürlüğü Arşivi'nde (*Mükerrer Defter*, nr. 635, vr. 2^b) bu-

lunan önemli bir kayıt caminin yapım tarihini aydınlatmaktadır. İstanbul Kadısı Mevlânâ Pervîz Efendi'ye yollanan bu hükümden anlaşıldığına göre sâbık sadrazam Kara Ahmed Paşa vakıflarının mütevellisi Edirnekapı yakınında bir cami yaptırmak üzere hazırlıklara girişmiş, ancak buna izin verilmeyip aynı yerde padişahın kızı için evvelce alınmış olan cami inşası izni 970 Zilhiccesinde (1563) teyit edilmiştir. Yine İ. H. Konyalı'nın 973 Ramazanına (1566) ait bir belgeden tesbit ettiğine göre (VGMA, *Mükerrer Defter*), Edirnekapı Camii'nin yapıldığı yerde bulunan ve istimlak edilerek yıktırılan çeşitli vakıflara ait dükkân ve evlerin bedellerinin ödenmesi hususunda bir hüküm yazılmıştır. Bunların arasında Ahmed Paşa'nın eşi Fatma Sultan'a ait dört ahşap dükkân da bulunuyordu. Bu duruma göre caminin inşası 973'te (1566) tamamlanmıştır. Aynı defterde (vr. 85-95) Edirnekapı Camii'nin 978 (1570-71) tarihli vakfiyesi de bulunmuştur. Bu vakfiyede, cami ve önündeki on yedi hücreli medrese, çevresinde altmış iki dükkânla bir ev, yanında bir bakkal dükkânının vakfedildiği belirtilmiştir. Aynı defterde Mihrimah Sultan'ın 965 (1557-58) tarihli bir vakfiyesi daha görülmüş olup (vr. 93-125) bunda kızı Ayşe Sultan için de para vakfedildiği kayıtlıdır. İ. H. Konyalı, ölüm tarihi kesin olarak bilinmeyen Mihrimah Sultan'ın babasından önce 1558'de öldüğünü yazdığı halde M. Cavit Baysun bunu 1578'e kadar çıkarır. Edirnekapı Camii'nin tarihlendirilmesi hususunda çok önemli kaynak olan bu vakfiyelerin ilmi esaslara göre yeniden incelenerek yayımlanması gereklidir. Kon-

Edirnekapı Camii ve Medresesi - İstanbul





Edirnekapı Camii ve Medresesi'nin planı

yalı'nın yayımladığı belge Kara Ahmed Paşa Camii'ne aitmiş gibi bir tesir uyandırır da bu belgede ondan "müteveffa" olarak bahsedilmiştir. Esasen Topkapı'daki camisi de 1555'te idamından önce yapılmıştı. Öyle anlaşıyor ki Edirnekapı'da yapılmak istenen cami Ahmed Paşa'nın değil dul zevcesi ve I. Selim'in kızı Fatma Sultan'ındır. Nitekim bu hanım sultan daha sonra Topkapı civarında Yenibahçe'ye inen yamaçta küçük bir cami inşa ettirmiştir.

Cami. Evliya Çelebi XVII. yüzyılda camiyi şöyle tarif eder: "Edirnekapısı'nın iç yüzünde bir âli zemin üzerine mebnî bir câmi-i âlîdir, sâir selâtin camilerinin kasrı makamındadır. Süleyman Han, kızı namına inşa ettirerek cemî-i masârifî hazîne-i şâhânen sarfolunmuştur. Mihrap ve minberi ve mahfilî gayet musannadır; amma hünkâr mahfilî yoktur ve taşra haremi serâpâ cınar ağaçlarıyla sâyedar olmuştur. Dört tarafı medrese hücreleridir. Bir hamamı, bir çarşısı vardır, lâkin dârüzziyâfesi ve dârüşşifâsı yoktur. Minaresi bir tabakalı serâmed bir minaredir" (*Seyahatnâme*, I, 165).

Eski İstanbul'un bir ucunda olmakla beraber bulunduğu yerin yüksekliği bakımından şehrin kara tarafından silüetine hâkim olan Edirnekapı Camii ile medresesi, Râşid Mehmed Efendi'ye göre 1131 (1718-19) tarihindeki bir zelzelede zarar görmüştür (*Tarih*, V, 161). *Hadikatü'l-cevâmi'*de ise, "Yüz sene evvel vâki zelzelelerden birinde minaresi rahneyâb olmakla on sekiz kademesi hedm ve mâadâsı ile iktifa olunmuştur" denilmektedir. Böylece Evliya Çelebi'nin "serâmed" (uzun) dediği minare daha

XVII. yüzyıl içinde kısalmış bulunuyordu. Çok şiddetli olan 1766 zelzelesinde de cami ve külliyesinin binaları zarar görmüş olmalıdır. Minare gövdesinin ince oluşu, 1247'de (1831-32) yapılan tamirde yeniden inşa edilmiş olabileceği ihtimalini hatıra getirir. Edirnekapı Camii 1894 zelzelesinde tekrar büyük ölçüde tahribata uğramış, evvelce tamamlanan minaresi gövdesinin yarısına kadar yıkılmış, devrilen parçalar son cemaat yerinin kubbelerinin üstüne düşerek bunların bir kısmının çökmesine yol açmış, camide de çatlamalar olmuştur. Vakıflar İdaresi tarafından girilen tamir çalışmaları 1910-1912 yıllarına kadar sürmüştür. İ. Hakkı Konyalı, ilk keşifte tamir için 20.000 altın liralık bir tahsisat ayrıldığını bildirir. Cami Vakıflar Genel Müdürlüğü tarafından 1956 yılından itibaren onarılmış, bundan sonra da medreseleri ele alınarak restore edilmiştir.

Edirnekapı Camii'nin 57 × 21.50 m. ölçülerinde dikdörtgen biçimindeki büyük avlusu, üç taraftan önleri revaklı medrese hücreleriyle çevrilidir. Fakat evvelce son cemaat yerinin önünde Üsküdar'da İskele, Tophane'de Kılıç Ali Paşa camilerinde olduğu gibi kalabalık cemaati korumak için yapılmış sundurmalar tamirlerde bütünüyle kaldırılmış, ayrıca yan cephelere bitişik sundurmalar da sökülüştür. Avlunun ortasında, on altı sütuna dayanan bir saçağın örttüğü mermer havuzlu şadırvan bulunur. Son cemaat yeri kubbeli yedi bölüm halindedir. Bunların revak kemerlerinin ikisi granit, diğerleri ise mermer sütunlarla desteklenmiştir.

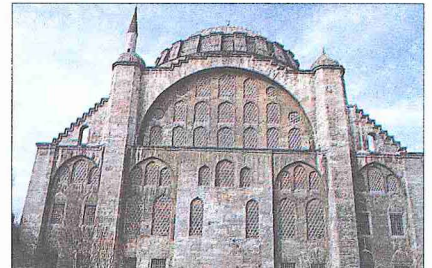
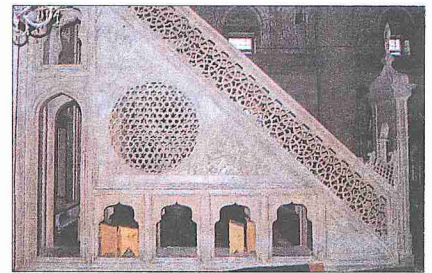
Cami harimi dikdörtgen bir plana sahiptir. Ancak ortadaki ana namaz mekânı, iki yanlardaki kanatlardan her bir tarafta ikişer sütunla ayrılmıştır. Kubbeli üçer bölüm halinde olan bu yan kanatlar alçak olduğundan dört büyük kemerle desteklenen 20,25 m. çapındaki ana kubbe bütün binanın hâkim unsuru olmuştur. Gerek kubbe kasnağında sıralananlar, gerekse büyük kemerlerin iç dolgularındaki üç dizi halindeki pencereler harimin bol ışıkla aydınlanması sağlar. Kubbenin baskısını karşılayan dört kemer köşelerde ağırlık kuleleriyle desteklenmiştir. Yan kanatların içlerindeki mahfeller ise sütunlara oturan kemerler üzerinde bulunur. Kible cephesi dışardan takviye duvarı ve payandalarla desteklenmiştir. Edirnekapı Camii plan bakımından Eyüp'teki Zal Mahmud Paşa Camii ile benzerlik göstermektedir.

Camide oymalı güzel bir mermer minber vardır. Fakat iç süslemede çini kullanıldığına dair bir iz görülmediğinden evvelce çinilerle süslenmiş olduğu yolundaki söylentinin bir dayanağı yoktur. Kible duvarı pencerelerinde mevcut renkli camlı alçı pencereler caminin ilk yapısına ait kabul edilmektedir.

Minare, kürsünün üstündeki pabuç kısmında açıkça görüldüğü gibi aslında daha kalın gövdeli iken sonra ince olarak yapılmış, bu da 1894'te yıkılınca pabuca kadar indirilip esas ölçüsüne uygun olarak yeniden inşası gerekirken XIX. yüzyıl minareleri gibi ince olarak tamamlanmıştır. Fakat şerefe altı çıkmaları XVI. yüzyıl üslûbunda işlenmiştir ki bu bir restorasyon hatasıdır.

Medrese. Bazılarına göre medrese caminin inşaatı bittikten sonra yapılmış, bu yüzden de surlara komşu olan tarafı tam simetrik olmayıp yamuk bir biçim almıştır. Ancak bu görüşe katılmak zordur. Çünkü medreseye daha 976 Zilkadesinde (1569) müderris tayin edildiğine göre bu tarihte faaliyete geçmiş demektir. Medresenin önündeki kubbeli revaklar avluyu üç taraftan sarmakla beraber bunlardan yalnız yanlardaki ikisinin gerilerinde kubbeli hücreler vardır. Bir tarafta on iki, diğer tarafta on hücre sıralanır. Sağdaki hücrelerin arkasında ise helâlar yer alır. Medresenin en mühim özelliği bir dersane bölümünün olmayışdır. Böylece derslerin cami-

Edirnekapı Camii'nin yan cephelerinden biri ve minberi



de yapıldığı anlaşılar. Vakfiyede medrese odaları on yedi olarak kayıtlıdır. Bugün bu sayı daha çok gibi görünmek-
teyse de hücrelerden ikisinin eyvan bi-
çiminde avluya açık olduğu, diğer ikisi-
nin giriş dehlizleri yanında bulunduğu,
birinin de üçgen şeklinde ve kullanışsız
olduğu düşünülecek olursa sayı vakfiye-
ye uyar. Rûmî 20 Ağustos 1330'da (2
Eylül 1914) yirmi hücreli ve "kadro hari-
ci" olarak kaydedilen medresenin her
odasında iki öğrencinin barındırılması-
nın mümkün olduğuna işaret edilir. An-
cak bu belgede binanın bazı eksikleri
olduğundan etrafında bulunan boş ara-
zide yeni bir medrese yapılması teklif
edilmiştir. 22 Kânunuevvel 1334 (1918)
tarihli bir notta ise içinde yangın felâ-
ketzedelerinin barındıklarına işaret edi-
lir. Kâzım İsmail Gürkan, kaynağını ve
tarihini vermeden medresenin bir ara
hastahane olarak da kullanıldığını bildir-
rir (*Gureba Hastanesi Tarihçesi*, s. 3).

Sıbyan Mektebi. Türbenin bitişiğinde
yapılmıştır. Ortada kubbeli bir mekânı,
bunun yanında kemerle ayrılmış ayna-
lı tonozlu bir başka mekânı vardır. Esas
derslik bölümü ise kubbeli kısımdan ka-
pı ile geçilen ocaklı ve üstü aynalı tonoz-
la örtülü bir mekândır. Uzun yıllar ha-
rap durumda kalan bu sıbyan mektebi
1960'larda tamir edilerek yok olmaktan
kurtarılmıştır. İ. Hakkı Konyalı sokak ta-
rafındaki duvar üstünde, "Yaptı Mihri-
mah Sultan / Mekteb-i ibtidâ-i sıbyan"
şeklinde bir yazı gördüğünü bildirir. An-
cak bu yazı geç bir döneme ait olmalı-
dır. İstanbul sıbyan mekteplerinin 1925'e
doğru yazıldığı anlaşılan listesinde arsa
haline gelmiş olanların da zikredildiği
halde bu mektebin bulunmayışı şaşırtıcı-
dır.

Çarşı. Vakfiyede de bahsi geçen dükkânlar külliyesinin çarşısını meydana ge-

tirmektedir. Sayıları bu belgede altmış
iki olarak gösterilen dükkânların bü-
yük bir kısmı bugün ortadan kaldırılmış,
pek azı ise caminin arka tarafında kal-
mıştır.

Türbe. Sıbyan mektebinin bitişiğinde
dikdörtgen planlı 16,60 m. kadar uzun-
lukta evvelce üstü ahşap çatı ile örtülü
olan bir türbe bulunmaktadır. Burada
Mihrimah Sultan'ın kızı Ayşe Sultan'ın
kocası Ahmed Paşa ile diğer ailesi men-
suplarının kabirleri vardır. *Tezkiretü'l-
ebniye*'den öğrenildiğine göre Ahmed
Paşa Türbesi de Mimar Sinan'ın yapısı-
dır. Son yıllara gelinceye kadar çok ha-
rap durumda olan türbe sıbyan mekte-
biyle beraber tamir edilmiş, ancak üstü
kapatılmadığından dört duvar halinde
kalmıştır.

Hamam. Ahmed Refik tarafından ya-
yınlanan, İstanbul kadısına gönderilmiş
11 Muharrem 973 (7 Ağustos 1565) tarih-
li bir hükümden anlaşıldığına göre Edir-
nekapi Camii yapıldığında kible tarafında
bir de çifte hamam inşa edilmiştir. Kül-
liyeye ait önemli yapılardan biri olan bu
hamam günümüzde Edirnekapi'ya ulaşan
ana caddenin kenarındadır. Daha 1917'-
de kullanılmadığı bilinen ve bir süre çok
harap durumda kaldıktan sonra soyun-
ma yerleri iplik fabrikasına dönüştürül-
len, 1960'lı yıllarda sahibi tarafından ta-
mir edilerek yeniden işletmeye açılan
hamam birbirine bitişiktir. Her ikisi de
aynı plana göre inşa edilmiştir. Kare bi-
çimli soyunma yerlerini aynalı tonozlu ve
oldukça ufak ılıkık kısımları takip eder.
Sıcaklık her iki kısımda da dört eyvan
şemasına göre yapılmıştır. Arka tara-
fında tuğladan yüksek bir külhan baca-
sı yer alır. Günümüzdeki dış görünüşü
bakımından Edirnekapi Hamamı Sinan
yapılarının üslubuna pek uygun olarak
restore edilmemiştir. Glück'e göre so-

yunma yeri olan büyük çifte mekânların
esasinda kubbeli olması gerekir. Bir zel-
zelede yıkıldığı düşünülen bu kubbele-
rin yerlerini halen ahşap çatılar kapat-
maktadır.

Edirnekapi Camii, Mimar Sinan'ın tek
kubbeli camiler tipinde meydana getir-
diği en büyük mimari eserdir. Caminin
bir medrese ile birleştirilmesi ve yan-
lardaki kanatlar gibi yenilikler bu sade
ve basit görünen tipi zenginleştirmiştir.
Külliyesinin unsurlarının düzenlenişi de
dikkat çekicidir. Fakat Edirnekapi Ca-
mii'nin en önemli özelliği, mimarisinin
tasarlanmasındaki farklılıklar yanında
yapıldığı yerin seçiminde görülür.

BİBLİYOGRAFYA :

- VGMA, *Mükerrer Defter*, nr. 635, vr. 2^b; Sâi,
Tezkiretü'l-ebniye, s. 24, 33, 46, 74, 94, 104;
Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, I, 165; Râşid, *Tâ-
rih*, V, 161; Ayvansarayî, *Hadikatü'l-cevâmi'*,
I, 24; a.mlf., *Camilerimiz Ansiklopedisi: Hadi-
katü'l-Cevâmi'* (haz. İhsan Erzi), İstanbul 1987,
I, 56-57; C. Gurlitt, *Die Baukunst Konstanti-
nopels*, Berlin 1909-12, s. 89; H. Glück, *Prob-
leme des Wölbungsbaues I: Die Bäder Kon-
stantinopels*, Wien 1921, s. 71-74, 157; Halil
Edhem [Eldem], *Camilerimiz*, İstanbul 1932, s.
60-61; Ahmed Refik [Altınay], *On Altıncı Asır-
da İstanbul Hayatı (1553-1591)*, İstanbul 1935,
s. 22; Konyalı, *İstanbul Âbideleri*, s. 70-72;
a.mlf., *Mimar Koca Sinan'ın Eserleri*, s. 160-
166; K. Ahmet Aru, *Türk Hamamları Etüdü*,
İstanbul 1949, s. 89; E. Egli, *Sinan, Der Bau-
meister der Osmanischer Glanzzeit*, Stuttgart
1954, s. 61-63; Kâzım İsmail Gürkan, *Gureba
Hastanesi Tarihçesi*, İstanbul, ts., s. 3; W. Mül-
ler-Wiener, *Bildlexikon zur Topographie Is-
tanbuls*, Tübingen 1977, s. 441-443; Aptul-
lah Kuran, *Mimar Sinan*, İstanbul 1986, s. 123-
128, 343, 395; Fâtiḥ Câmileri (haz. Fâtiḥ Müf-
tülüğü), İstanbul 1991, s. 165-167; A. Gabriel,
"Les mosquées de Constantinople", *Syria*, VII,
Paris 1926, s. 387-388; Mübahat S. Kütükoğ-
lu, "1869'da Faal İstanbul Medreseleri", *TED*,
sy. 7-8 (1977), s. 355-356; a.mlf., "Dârü'l-Hi-
lâfeti'l-'Aliyye Medresesi ve Kuruluşu Are-
fesinde İstanbul Medreseleri", *İTED*, VII/1-2
(1978), s. 148; M. Cavid Baysun, "Mîhr-ü-mâh
Sultan", *İA*, VIII, 307-308; S. Turgud Aktansel,
"Ahmed Paşa Türbesi", *İst. A*, I, 440.



SEMAVİ EYİCE

EDİRNEKAPI MEZARLIĞI

İstanbul'un
en büyük mezarlıklarından biri.



Edirnekapi
Mezarlığı'ndan
bir görünüş -
İstanbul

Eyüp sınırları içerisinde olup fetih şe-
hidlerinin defnedildiği Tokmaktepe Me-
zarlığı'nın devamı mahiyetinde, yine o
günlerden itibaren vefat edenlerin gö-
mülmesiyle kurulmuştur. Edirnekapi'dan
Eyüp ve Rami'ye giden yolun iki tarafın-